

GÜRKAN SEKMEN

el yapımı
ruh ar

Kaybedeceklerine rağmen
kendin kalabilir miydin?

Gürkan Sekmen, Amerika'nın aya gittiği günlerde Osmanlı'nın payitahtı kadim kentte dünyaya gözlerini açar. Neyse ki çocukluğu ekransız internetsiz bir döneme rastlar ve radyo tiyatrolarının zengin dünyasında geçer. Soğuk Savaş'ın darbe dönemlerinde başlayan gençlik yılları ise Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla başka bir hal alır. Doğduğu şehirle aynı adı taşıyan üniversiteyi bitirir, orada yüksek lisans ve doktora da yapar. Böylece Berlin'in yıkılan duvarlarından ortaya saçılan yeni ışıltılı yaşam tarzının vaatlerine bir süreliğine kapılır ve ikbal peşinde koşar. Ancak kırklı yaşlara geldiğinde gönlünün muradının sınıf atlamak ve hayat standartlarını yükseltmekten ibaret olmadığını farkına varır. Kahramanımız gün gelir tüm cesaretini toplar, profesyonel hayatla tadında bir yerde vedalaşır ve kurduğu eğitim firmasıyla hedef kitesinin gönlünü çelmeyi başarır. Ne zaman onu dinleyecek bir topluluk bulsa anlatmayı sevdiği için bu iştiağından kendisine bir dünya yaratmaya muvaffak olur. Artık o, kurumsal hayatın dertlerine deva olmaya kendini adanmış bir danışmandır. Böylece harıl harıl eğitimler verir, akademiler kurar, koçluk ve danışmanlık yapar, etkinlikler, seminerler ve konferanslar düzenler.

Derken, günlerden bir gün içinde biriken bir hikâyenin kök salıp çoktan filizlenmeye başladığını fark edince muharrir olmanın hayallerini kurmaya başlar. Bu ülkenin ve dünyanın yarım asırlık görgü tanıklığını edebiyat tutkusuyla birleştirip hikâyeleştirme arzusu içini kemirip durmaktadır. Belki de tanıdığı olduğumuz şeyler ancak bir kitabın içine girdiğinde yakamızı bırakıyordur.

Tam bu esnada imdadına pandemi hızır gibi yetişir ve ona yazarlık için cömert bir zaman dilimi bahşeder. Yıllarca zihninin ücra köşelerinde demlenen hikâye elinizde tuttuğunuz kitaba dönüştüğünde artık kendisini tüy gibi hafiflemiş hissetmektedir.

Yazarımız yaşlanmanın tadını hayatının yirmi beş yılını geçirdiği kadınla birlikte çıkarmakta ve kızıyla da beraber büyümeye devam etmektedir.

EL YAPIMI RUHLAR

Yazan: Gürkan Sekmen

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2025 / ISBN 978-625-5941-85-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Zeyd Karaaslan

Sayfa tasarımı: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

El Yapımı Ruhlar

Gürkan Sekmen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

1. KİTAP

Endelüs ve Sîna

Hançerle deniz köpüğü arasında dolaşan bu masal
muhakkak bir sona varacaktı...

Aylardan kasım, günlerden pazar, duygulardan hüznün...

Şafak vaktinin alacakaranlığında, uykuyla uyanıklık arasında huzursuz rüyaların dolandığı zihnimde, nedendir bilinmez, birden lise yıllarım canlandı. O yıllarda sabahları kalkınca banyoya gider, aynada kendimi seyrederdim. Yüzümü, saçlarımı inceler, tek tük çıkan sivilceleri dert ederdim. Gözlerimin içine bakmaksa hep garip gelirdi bana. O masumiyet günlerinden bu yana geçen onca zamandan sonra, izbe bir otel odasında ağır ağır uyanırken, son birkaç gündür hiç yüzüme bakmadığımı hatırlatan şey işte bu eski silik anı oldu.

Hâlâ uyku mahmuru olmama rağmen tuhaf bir içgüdü ve sebepsiz bir telaşla yatakta doğruldum. Dışarıdan gelen bağrışmalar, azgın köpek hırıltıları bana bir kez daha evimden çok uzaklarda, yabancı bir diyarda olduğumu hatırlattı. Başucumda duran külüstür lambanın düğmesini el yordamıyla buldum ve bozuk olduğunu hatırlayana dek bastım. Belli belirsiz bir düşün bulanıklığı hâlâ zihnimi meşgul ederken, yataktan kalkıp o basık odadan alelacele çıktım. Kararmış floresanın titreyen ışığıyla aydınlanan ve rutubetle karışık küf kokan loş koridorun sonundaki küçük sefil banyoya neredeyse soluk soluğa yürüdüm. Kapının

kasasının duvardan ayrılmış olduğunu bu defa fark etmeden, doğrudan içeri girdim. Banyo aynasının sırtının yer yer dökülmüş olmasına da aldırmadım, ruhsuz gri fayansların üzerinde üşüyen çıplak ayaklarıma da... O anda ne seyrekleşen kaşlarım umurumdaydı ne de artık belirginleşmeye başlayan yüz çizgilerim... Aynada kendi hayaletim gibi duran o yorgun yüzdeki hiçbir detayla ilgilenmeden, gözlerimi karşımdaki gözlere diktim. Bu kez çekinmeden ve bakışlarımı kaçırmadan...

Lisedeyken gözlerime bakmanın bana neden bir garip geldiğini birden anladım. O zamanlar gözlerimde ne arayacağımı bilmiyordum çünkü. Henüz onlara soracak pek bir şeyim yoktu. Sanki bir yabancıya bakmak gibiydi. Öylesine genç ve toydum ki, insanın kendisiyle yüzleşmesi nasıl bir şeydir, o yaşlarda bilmem mümkün değildi.

Oysa şimdi aynada neyin cevabını aradığımı biliyorum: Hatalarımın, aldığım tüm yanlış kararlardan ve aldanışlarımdan dolayı gözlerimde bir pişmanlık belirtisi arıyorum. Bugün artık bu yüzleşmenin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum bile. Ama bana buruk bir huzur verdiğini hatırlıyorum. Çünkü içimden söküp atamayacağım ruhuma saplanmış biri dışında, gözlerimde başka bir pişmanlık alameti yok. Hüsrân var, bitkinlik var, yalnızlık var, hayal kırıklığı var ve canım yanıyor ama onca şeye rağmen pişmanlık yok...

Bir zamanlar bana ait olduğundan emin olduğum şeyler teker teker elimden alındı. Büyük bir emekle inşa ettiğim her şey yerle bir oldu. Kendimi adadığım ideal, aynada görmeye alıştığım kişi ve hepsinin ötesinde de sevdiğim kadın. Evimi, artık benimle ilgili ne düşündüklerini hiç bilmediğim dostlarımı, yaşadığım şehri ve tüm anılarımı arkamda bırakarak, bir zamanlar ait olduğum yerden apar topar kaçmak zorunda kaldım. Bir süre avındaki gibi takip edildim. Hiçbir yerde uzun zaman kalamadım ve kök salamadım. Bir sürü acıya katlanmak zorunda kaldım.

Neredeyse her şeyi yanlış yapmış olmama rağmen, neden hiç pişmanlık yok peki gözlerimde? Eğer üniversitenin o yılına geri dönme ve bir seçim yapma şansım olsaydı başka bir hayat seçer miydim? Kendime bir an bunu sordum. Aldığım cevap netti; hayır, seçmezdim. İnsan neden tüm hayal kırıklıklarına rağmen bazen hiçbir şeyi değiştirmek istemez? Neden tüm bu tescilli aptallıklardan pişman olmaz? Neden acı veren geçmişini tekrar yaşamak ister?

Sanırım cevap seçtiklerimde değil, aslında seçmediklerimde; kendime ihanet etmeyi seçmedim, bu her ne kadar O'na yapılmış bir ihanet gibi görünse de. Vicdanımın ve aklımın sesini susturmayı seçmedim, bunu en iyi yapanlar en yüksek payeyle ödüllendirilmiş olsalar bile; "Sadıkların En Sadığı!" Şimdi düşününce bütün bunlar son derece ikiye bölünmüş ve gülünç geliyor bana. Ama itiraf etmeliyim ki, bir zamanlar benim için bir anlamı vardı bu payenin, daha doğrusu bu mertebenin.

Bu kendimle yüzleşme anında anladım ki, kendimiz hakkındaki dürüst kanaatlerimiz başımıza gelenlerden daha önemlidir. Öz saygımın çatırdadığı zamanlar oldu ama çökmesine izin vermedim. Ödediğim bedele rağmen izin vermedim. Belki aptallıklarımızı bağışlayabiliyoruz, nihayetinde hepimiz insanız ama kendimize yaptığımız ihaneti bağışlamıyoruz. Bende sayısız aptallık, hayal kırıklığı ve keder vardı ama kendime ihanet yoktu. Bu yüzden pişman değilim. Benden almayı başaramadıkları şeyler adına yaptıklarından pişman değilim. Bu acayip hikâyeden belki de şunu anladım; eğer çektiğin acının bir anlamı varsa pişmanlık yakana yapışmıyor. Acı çekmekten değil, çektiğinizin bir anlamı olmamasından korkmalıyız.

Bunları düşününce hissettiğim belli belirsiz bir hafiflemeyle o berbat otel odasında tüm olanları yazmaya karar verdim. Anılar ve yüzler günden güne soluklaşmadan, zaman belleğimi bulanıklaştırmadan önce hepsini yazacaktım. Her ne kadar ha-

tırıldıkları canımı yaksa da onların hafızamın bataklığında dibe çöküp balçıklaşarak yok olmalarını istemiyordum. Satırlara dök-tükçe onları canlandırıp, keskinleştirmeye cesaretim olmasa bile yazacaktım. Lanet hatırlamak mı unutmak mı? Tüm bu olanların yüreğime kazınması mı yoksa fırtınadaki bir feryat gibi yok olup gitmesi mi daha acı verici olan? Belki de yitik bir aşkın hayaline sığınmak, acımı hafifletmek için yazacaktım.

Yazarsam her şeyi yerli yerine oturtabileceğimi ümit ediyordum. Kırılan bir aynanın dağılan parçalarını birleştirir gibi, zih-nimi ve yüreğimi onarmanın yegane yolu buydu. Beynimde o kadar çok uçuşan düşünce ve kalbimde nereye koyacağımı bile-medğim tanımsız duygu vardı ki... Paramparça olmuş ruhumu bir araya getirebilirsem, eğer bunu başarabilirsem belki biraz huzura kavuşacağımı umuyordum. Tamamen değilse bile, belki biraz...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Birinci Aşama

Cesur Yeni Dünya

“Okyanusa ulaşan her damla okyanus olur.”

Her şey üniversitenin o ikinci yılında başladı. On dokuz yaşında, tam anlamıyla kayıp bir ruhtum. Hayatımda hiçbir şeyin önemi yoktu. Dersler anlamsız geliyor, hocaların çoğu bana karikatür gibi görünüyordu. Okul arkadaşlarımsa sığ ve gürültücü. Benim için yüke dönüşmüş bir ilişkiyi henüz bitirmiştim. Tek kişilik yalnızlığımın melankolisinden kaçmak için başladığım bu ilişki, sonunda iki kişilik yalnızlığın depresyonuna dönüşmüştü. Tüm eğitim hayatım boyunca yüzmek en büyük tutkum olmuştu ve hem okulun hem de su topu kulübünün ümit beslediği sporculardan biriydim. Oysa artık yüzmekten o kadar sıkılmışım ki, son müsabakada, boş vermişliğim başarma arzumu tüketmiş, takımın yıldız oyuncusu olarak herkesi hayal kırıklığına uğratmışım. Bu bir anlamda yüzmek kariyerimin sonu olmuştu. Çünkü böyle hissetmeye başladığımda artık devam edemeyeceğimi biliyordum.

Hayatımı tıka basa dolduran insanlara baktığım zaman bana öyle geliyordu ki, sanki bir buz fırtınası çıkmış, herkesin kalbi donup taşlaşmıştı. İnsanlar birbirlerinin hayatlarına boş gözlerle girip çıkıyor, birbirlerini duymadan, birbirlerine değmeden geçip gidiyorlardı.

Üstüne üstlük annemle babam o yıl son derece çirkin bir şekilde boşanmıştı. Babamın genç asistanı sevgilisi çıkmış, annem aldatıldığını öğrendiğinde deliye dönüp sinir krizleri geçirmişti. Bence evlilikleri aslında o kadından çok daha önce bitmişti. Kim bilir, belki de babam anneme kendisini bile bile yakalatarak, evliliklerinin bittiğini anlatmanın dolaylı ama acımasız bir yolunu seçmişti. Ne zaman anneme gitsem, evde konuşulan tek konu; babamın ne kadar lanet, bencil, acımasız ve sinsi bir adam olduğuydu. Bana “Bak aklında olsun! Bir adamı tanımak istiyorsan ya ayrıldığı ortağına sor ya da boşandığı karısına” deyip duruyordu. Babam eski ortağıyla da yıllarca süren bir husumet yaşamış ve başından olaylı mahkeme süreçleri geçmişti. Sonundaysa kendisi daha nüfuslu bir avukat olduğu için kazanmayı başarmış, hukuk bürosundaki ortaklıklarının aslan payına ele geçiren olmuştu. “Ortağı aslında iyi bir adamdı ve baban olacak o adamın ne kadar sinsi olduğu konusunda beni uyarmıştı. Niye onu dinlemedim sanki?” diye hayıflanıyordu. Ayrıca beni de konunun içine bulaştırmaktan geri durmuyordu.

“Şimdi o hafif meşrep kadın bizimkinin aklını öyle başından almış ki dediğine göre onunla evlenmeyi düşünüyormuş. Bu yaştan sonra âşık olmuşmuş. Ona aşk demezler canım! Piyasadaki adını herkes iyi bilir. Konuşturmasın beni. Üstelik oğluna kalması gereken miras artık kim bilir kaç parçaya bölünecek. Hadi sana hayatını vermiş kadını düşünmüyorsun oğlunu da mı düşünmezsin be adam? Şeytan diyor ki onun hakkından gelebilecek kadar iyi bir boşanma avukatı bul, elinde avucunda ne varsa al ki o servet avcısı kadın avucunu yalasın. Ama dua etsin ben öyle bir kadın değilim. Ayrıca eğer seni o kadınla tanıştırmaya kalkarsa sana da hakkımı helal etmem, bilesin.”

Babamdan başka bir şey konuşamıyorduk ve bu çok eziyet vericiydi. Annem sanki çektiği acıya herkesi ortak etmek istiyordu. İçimden bazen babama hak vermek bile geliyordu. Ama düşün-

düklerimi anneme söylersem herhalde ya kendine zarar verirdi ya da beni evlatlıktan reddederdi. Zaten o geçmişte de armudun sapı üzümün çöpü gibi birçok gereksiz konuda olay çıkartır, ama hayatı bize dar ettiğini kabul etmek istemezdi. Aslında annem ol-
dum olası mutsuz biriydi. Ama o mutsuz bir kadın olduğu için mi babam mutluluğu evin dışında aramıştı yoksa zaten babamın gözü dışarda olduğu için mi annem mutsuzdu, onu bilemiyordum. Muhtemelen bu hırçın ruh halinde beklediği gibi sevilmemiş ve değer verilmemiş bir kadının feryadı vardı. O daha iyi bir anne ve eş olabilmek için konservatuar eğitimini yarım bırakmış ve olmayı hayal ettiği opera sanatçılığından feragat etmişti. Aslında bu feda etmişliğin de bir ağırlığı vardı üzerinde. Sanırım bir zaman sonra bu feragat hayallerine ihanet gibi gelmeye başlamıştı ona. Güzel sesiyle evde mırıldandığı hüzünlü ezgilerde bu ruh halini hissederdim sanki. Şimdiyse kullanılmış atılmış eski bir eşya gibi hissediyordu kendisini.

Çocukluğumun en eski anılarının köşe bucak her yerinde annemin mutsuzluğu vardı. O mutlu kadınlara has neşe ona pek sık uğramazdı. Henüz üç ya da dört yaşındaydım sanırım. Bana alınan küçük akvaryumdaki balıkların haline üzülüp “Anne balıklar da ağlar mı?” diye sormuştum. O da hüzünle gülüp “Tabi ki ağlarlar. Bu kadar denizler göller nasıl oluyor sanıyorsun” demişti. Ben de acayip şaşırıp “Niye böyle çok ağlıyorlar ki?” dediğimde gözleri dalmış ve kendi kendine “Yeryüzündeki mutsuz insanlar için ağlıyorlar sevgili oğlum” diye mırıldanmıştı.

Babamla ilişkim de farklı değildi. Onunla her konuştuğumda bana günah çıkartıyor ve onun yaşına geldiğimde olanları daha iyi anlayacağımı söylüyordu. Oysaki ben ikisini de gayet iyi anlıyordum; aslında yaşanmamış bir evliliğin öfkesiyle birbirlerini suçluyorlardı. Bunca yıl evliliklerinin sürmesinin sebebi, belki de sonunda böylesine suçlayacak birine ihtiyaç duymalarıydı. Bir yerlerde okumuştum, bazen insanların ayrılmasının sebebi za-

ten hiç gerçekten buluşmamış olmalarıymış. Bizimkilerinin evliliği de bu türdendi sanırım. Kötü bir alışkanlık gibi yıllarca sürüp gitmişti. Neticede tükenmiş ilişkileri de bitmek bilmeyen kavgaları da bunca yıl yaşadıklarını çöpe atıp düşman olmaları da bana acıklı görünüyordu. Evlilikleri boyunca kavga edip durmuşlardı ama şimdiyse ancak avukatları aracılığıyla iletişim kuruyorlardı. Ne trajik! Bazen kendi durumumu düşünüp içimden kendime gülüyordum. Ne hissettiğimi anlatabileceğim tek bir kişi bile yoktu etrafımda. Tüm bunlar boş vermişliğimi artırıyordu.

Nereye gitsem, kendimi oraya ait olmayan biri gibi hissetmeye başlamıştım. İçinde olduğum ortama neredeyse belgesel çeker gibi dışarıdan bakıyordum; karınca kolonisini inceleyen bir böcek bilimci gibi başka bir dünyadan. Giderek kendimi arkadaş çevremden izole hale getirmiştım ve tek bir yakın arkadaşım bile kalmamıştı. Hayatım şimdiden bana anlamsız görünüyordu. Kafamda belirip kaybolan seçeneklerin hiçbirine duygusal bir yakınlık hissetmiyordum. Önce bir hayale kaptırıyordum kendimi ama hemen ardından yakama yapışmış kayıtsızlık onu dibe çekiyordu. Sonra sil baştan yeni bir heves başlıyordu.

Paraşütçü mü olsam, yoksa sırtımda bir çantayla dünyayı mı dolaşsam? Davul çalmayı mı denesem, bir tropikal adada sörf okulu açmayı mı? Okuduğum mimarlık bölümü için babamın bana ayarlamak istediği stajı mı yapsam, yoksa yıllarca evden çıkmadan ot çekip kitap mı okusam? Ya da kimse okumasa da dert etmeyeceğim kitaplar mı yazsam? Art arda cevabı olmayan sorular... Aslında hiç alakaları olmasa da, tüm bu alternatiflerin birbirinden farkı yoktu. Biri diğerinden daha heyecanlı ya da daha sıkıcı da değildi. Hayatımın bir odak noktası yoktu. Perge-
lin ucunu saplayabileceğim yeri bulamıyor, sürüklenip duruyordum. Zihnimin tam ortasında her arzumu yutan bir kara delik vardı. Nereye gidersem gideyim beni takip eden ve içinde hiçbir şeyin yeşermesine izin vermeyen koca bir karanlık...

Ancak o yıl, yani üniversitenin ikinci yılında, hayatımın merkezindeki o karanlık, bambaşka bir şeyle dolmaya başladı. Bu sadece ruh halimi değil, kısa bir sürede tüm hayatımı değiştirecek ve hiçbir şeyin eskisi gibi kalmasına izin vermeyecek bir olaylar zincirine dönüştü.

Sıradan bir cuma günüydü, okula gidip gitmeme konusunda kararsızdım. Derslerin yoğun olduğu bir gün değildi. Cumaları genellikle öğrenci etkinlikleri olurdu. Okul bahçesinde herkesin birlikte vakit geçirmesi, gitar çalması, kızlarla erkeklerin flört etmesi için ideal bir gündü. Annemin evinden çıktığımda kimseyle konuşmak istemiyordum ama bir süre önce tuttuğum öğrenci evine de gitmek içimden gelmiyordu. Öyle kararsızdım ki, okulla evim arasındaki yol ayrımına geldiğimde, babamın gönlümü almak için bana verdiği eski model spor arabayı ani bir refleksle okul yoluna sürdüm. O gelişigüzel seçimin hayatımda bu kadar önemli bir rol oynayacağını asla tahmin edemezdim. O gün okulun değil evin yoluna sapsaydım, hayatımın akışı muhtemelen çok farklı olacaktı.

Çimenlerle kaplı geniş bahçeden geçip kasvet kokan okul binasına girdiğimde, ortamın her zamanki uyuşuk havasını bozan beklenmedik bir kalabalıkla karşılaştım. İnsanların telaşlı bir merakla aynı istikamete doğru sürüklenişlerini şaşkınlıkla seyrederken, görmekten pek mutlu olmadığım bir tanıdıkla aniden burun buruna geldim. Kendisiyle katlanmak zorunda kaldığım zoraki arkadaşlığımız yüzme kulübüne başladığım yıllardan beri sürüp gitmekteydi. Üstüne üstlük, bu can sıkıcı duruma son iki yıldır üniversite arkadaşlığı da eklenmişti. Neler olup bittiğini sordüğümde, genellikle yüzünde görmeye alıştığım o maskeleşmiş itici gülümsemesiyle merakımı daha da artıran bir cevap verdi.

“Şarlatanlar burada, hadi gösteriyi kaçırmayalım! Matrak geçerez.”

Hayretle sordum. “Kimmiş bunlar?”

“O kadar mağarana kapandın ki, dünyadan haberin yok. Gün yüzüne çık biraz Allah aşkına. Sîna’nın tayfası burada.”

“Sîna?” diye tekrarladım merakla. Daha önce bir yerlerden duymuştum sanki bu tuhaf ismi.

Sözde arkadaşım sinirimi bozma fırsatını kaçırmadı:

“Nasıl duymazsın? Dünyaya dön şu gittiğin gezegenden artık. Yeni bir kurtarıcımız var, haberin yok mu?” dedi gülerek. “Ülke kurtarıcıdan geçilmiyor, bizi kim kurtaracak bunlardan?” diye de homurdandı. Birlikte kalabalığın toplandığı yere doğru yürüdük. Okulun yemekhane girişinin olduğu kat, üst katlardan da görülebilecek, tüm merdivenlerin ve koridorların birleştiği küçük bir meydan gibiydi. Yemekhaneye çıkan kısa merdivenlerde duran biri yüksek sesle konuşma yapıyordu. Konuşanı üst cepheden görebileceğimiz bir yerde durmaya karar verdik. Önümüzde korkuluklara yaslanmış, söylenenleri dikkatlice dinleyen bir kız gözüme ilişti.

Konuşan kişinin görünüşü, keskin yüz ifadesi, ses tonundaki kararlılık, rahat tavrı öyle dikkat çekiciydi ki, bizim okuldan olsa mutlaka tanırdım. Onda ilk fark ettiğim sıradışı özgüveni oldu. Onca kalabalığa rağmen, halinde bir çekinme ya da endişeden eser yoktu. Şık ceket, kot pantolonu ve bronz bir heykel gibi biçimli postürüyle naif bir idealistten çok mağrur bir salon adamını andırıyordu. Hitabet konusunda usta biri olduğu hemen anlaşılıyor, jest ve mimiklerini etkileyici bir ahenkle kullanıyordu. Anlattığı şeye öyle inanan bir tavrı vardı ki, sesinde ya da vücut dilinde tereddütten eser yoktu. Kalabalıkla çıt çıkmadan pürdikkat onu dinliyordu. Yüksek sesle, kendinden emin bir üslupla şunları söylediğini duydum;

“Şehrin tüm okullarında bir hayalet dolaşıyor. Tüm koridorlarında, dersliklerinde, meydanlarında. Haberiniz var, değil mi? Yeni bir dünyanın hayaleti! Sistemin av köpekleri, ayrıcalıkları-

**“İlk katil Kabil
kardeşini bir
taşla öldürmüştü.
Muhtemelen
son katil de son
cinayetini bir
taşla işleyecek.
İnsanlığın
hazin hikâyesi
bu iki taşın
arasındakilerden
ibaret.”**

Kıtabın
fragmanı
için

“Büyük Fahişe” denen yoz bir şehirde hiçlikten gelen bir adam, insanların kaderine hükmetme arzusuyla adım adım yükselir. Adanmış topluluğu da “Son Emrin” kubbesinin altında sorgusuz sualsiz onu takip eder.

Elinde tuttuğun bu kitap muhtemelen zihninde bazı soru işaretleri uyandıracak. İnsan neyin peşinden gitmeli? Bir yanda aşkın, dostların ve emek verdiği her şey; diğer yanda inandığın doğruların olsa hangisini seçerdin? Gerçekle illüzyon arasında kaybedeceklerine rağmen kendin kalmayı başarabilir miydin?

Hikâyedeki “kötü adam” insanın üstünlük arayışının sembolizmi, “iyi adamsa” özgünlük. Birini ihtirasları biçimlendirirken diğerini de acıları olgunlaştırıyor. Kötü adamın yarattığı bu iyi adamın hikâyesi sana aidiyetleri ve aşkıyla inandığı doğrular arasında kalmış bir adamın arafını anlatıyor. Kadim çelişkilerle dolu insan ruhunun merkezine yaptığı yolculuğa seni de davet ediyor.

Evet bu hikâyede bir aşk da var. Önce insanı saran, sonra da sarsan hüzünlü bir aşk...

“Bizde George Orwell’in 1984 romanı türünden totalitarizm eleştirisi yapan bir edebiyat gelişmedi. Gürkan Sekmen olguları yansıtan bu romanın da hayranlıkla başlayıp gönüllü esirliğe dönüşen örgüt hayatını anlatıyor... Sıradan genç insan, artık yüce ideallerin neferidir. İşte *El Yapımı Ruhlar* bu psikolojik mekanizmalarla üretiliyor.”

— Taha Akyol

₺ 380

